

Όσιος Παΐσιος: Γιατί δεν ήταν ομοφοβικός ούτε εθνικιστής

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=88014>]

Ερχόμαστε στην ομοφοβία. Αυτό οπωσδήποτε «βαρύνει» τη σύνολη χριστιανική παράδοση και φυσικά όχι μόνο τον όσιο Παΐσιο. Θα έλεγα ότι τον αδικεί κιόλας σε πολύ μεγάλο βαθμό, καθώς γνωρίζουμε πόσοι ομοφυλόφιλοι βρήκαν τη σωτηρία και την ανάπαυση της ψυχής τους κοντά στον Γέροντα. Θα αναφέρω χαρακτηριστικά ένα μικρό παράδειγμα. Κάποτε ένα ομοφυλόφιλος που αισθανόταν ντροπή για το πάθος του και αδιέξοδο εκ της αδυναμίας του να το ξεπεράσει, πήγε κατά θεία πρόνοια σαν έσχατη λύση να δει «κάποιον Παΐσιο» για τον οποίο άκουσε. Όταν πήγε και χωρίς να προλάβει να μιλήσει, ο Όσιος τον χαστούκισε δυνατά. Ο άνθρωπος έπεσε στα γόνατα χαμένος και αναλύθηκε σε δάκρυα απόγνωσης. Ο γέροντας μετ' ολίγον έσκυψε, τον αγκάλιασε, τον ασπάσθηκε, τον ανασήκωσε και του είπε: «δεν σε χτύπησα για αυτό που κάνεις, αλλά για αυτό που σκέπτεσαι να κάνεις». Διότι σκεπτόταν σοβαρά την αυτοκτονία. Του εξήγησε ότι με την τραγική αυτή κατάληξη θα έχανε την ψυχή του, ενώ η οδύνη για το πάθος του θα ήταν στεφάνι και το κλειδί της εισόδου του στην αιωνιότητα.

Εθνικιστής άραγε; Εδώ θα προσέθετα και «την εσχατολογική τρομοκρατία και παραφιλολογία» που του προσάπτονται. Θα μπορούσε κάποιος να κολλήσει εν προκειμένω και μια γενικότερη εις βάρος του μομφή επί μισαλλοδοξία, επί παραδείγματι έναντι των αλλοδόξων χριστιανών. Ας ξεκινήσω με το πρώτο. Ο Όσιος ως γνωστόν ήταν Καππαδόκης, πρόσφυγας από τα αρχαιότατα πατρογονικά χώματα της Μικρασίας. Έζησε όλο το δράμα του ξεριζωμού και βίωσε μέσα από συγγενείς και φίλους τον πόνο, το αίμα, τον ατιμασμό, το μένος και το μίσος των Τούρκων σε βάρος των συμπατριωτών του, των αδελφών όλων μας. Στο σημείο αυτό δικαιολογούνται όλα όσα είπε και «προφήτεψε» για μια νέα Μεγάλη Ελλάδα και για την Πόλη. Ίσως εδώ ανακατεύτηκαν οι ευσεβείς του πόθοι με κάποιους χρησμούς του παρελθόντος, τους οποίους εξάπαντος ποτέ δεν έκανε δεκτούς η Εκκλησία μας. Δεν μπορούμε φυσικά να είμαστε απόλυτα σίγουροι για το αν

πρόκειται τώντι περί γνησίων προρρήσεων, ωστόσο θα κατανοούσαμε και θα αμνηστεύαμε πολύ εύκολα τα σχετικά «λάθη» του Οσίου, τα οποία έκανε από τον πολύ πόνο και την υπερβάλλουσα αγάπη του για την Ελλάδα μας και για τις πολλές ιστορικές αδικίες που υπέστη τους τελευταίους αιώνες. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε πως ο Όσιος προσευχόταν για όλο τον κόσμο και η ευεργεσία του επεκτεινόταν πολυτρόπως προς κάθε κατεύθυνση, σε μουσουλμάνους, Τούρκους, Βεδουίνους, σε κάθε φυλή και έθνος. Αν δεν το έκανε αυτό, απλά δεν θα ήταν Άγιος, σίγουρα δεν θα έπαιρνε τόση πολλή Χάρη από τον Θεό...

Για εθνικισμό μάλιστα θα μπορούσε να κατηγορήσει κάποιος και τον ίδιο τον Χριστό. Αν διαβάσει κατά γράμμα, επιπόλαιο και με αντιεπιστημονικό τρόπο τα καινοδιαθηκικά κείμενα, θα βρει έναν Ιησού σε άλλα σημεία μισογύνη και σε άλλα σοβινιστή! Μπορεί κάποιος να παραθέσει σχετικά πλείστα όσα χωρία (π.χ. Ματθ. 15:26). Βέβαια, την ίδια ώρα υποφώσκει ή φαίνεται καθαρά η παγκοσμιότητα του θείου μηνύματος και σχεδίου (Ματθ. 28:19). Έτσι, αναλογικώς τω τρόπω θα πρέπει να δούμε και την περίπτωση του π. Παΐσιου. Κρατάει μια διακριτική μέση οδό ανάμεσα στην ισοπέδωση της παγκοσμιοποίησης και στη γνήσια, την υγιή αγάπη για το ελληνικό Έθνος, για το Γένος των Ρωμηών, για την Πατρίδα. Ειδικά στις μέρες μας, όπου στο όνομα του φιλελευθερισμού υποσκελίζεται και απαξιούται η εθνική συνείδηση, καλό είναι να αναμιμνησκόμεθα του ηρωικού και υψηλού φρόνηματος του Γέροντα και να αφυπνιζόμαστε από τον περιρρέοντα εθνικό λήθαργο, στον οποίο περιήλθαμε οιαδήποτε προφάσει, έστω και εύλογη. Ο υγιής πατριωτισμός εξάπαντος δεν ταυτίζεται με τον σε κάθε περίπτωση αντιχριστιανικό και αντιευαγγελικό εθνικισμό.

Η εσχατολογία του Οσίου αφωρμάτο πάντοτε από το *άγιο πάθος* και τον *ένθεο ζήλο* του για την Εκκλησία, από τη σωτηριώδη του μέριμνα και αγωνία για τους πειρασμούς και τους διωγμούς των χριστιανών των εσχάτων. Σε αυτό το σημείο ήρθε μάλιστα σε ήπια διαφωνία με τον έτερο μεγάλο των ημερών μας, τον όσιο Πορφύριο.^[1] Αν ανατρέξουμε στους εκδοθέντες λόγους του για τα σχετικά θέματα, θα δούμε πιθανότατα ένα «λάθος» ερμηνευτικό εκείνου, το οποίο βέβαια απλούστατα δείχνει τον μεγάλο του πόθο για την παγκόσμια λάμψη της Ορθοδοξίας και τίποτε παραπάνω. Ο ίδιος, μάλιστα, υπογραμμίζει ότι δεν το εκφέρει με δογματικό τρόπο και προφητικό κύρος, αλλά ότι το αναφέρει «σαν λογισμό του».^[2] Μιλάει εν προκειμένω κατά κάποιον τρόπο για μια αναλαμπή της Ορθοδοξίας μετά την καθάρηση του Αντιχρίστου, κάτι ωστόσο που δεν φαίνεται να υποστηρίζεται στη Γραφή και ιδίως στην Αποκάλυψη. Αλλά το τονίζω και πάλι, ο ίδιος ο Όσιος το αναφέρει ως δική του σκέψη και όχι ως τελεσίδικη και αυθεντική ερμηνεία.

[1] <https://www.youtube.com/watch?v=bFbYg3MWGel>. Βλ. επίσης στο Κ. Νούση, *Όσιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης, Εκκλησιολογία - Θεολογία*, εκδ. Γρηγόρη, 2014, σσ. 156-157.

[2] *Γέροντος Παΐσιου Αγιορείτου Λόγοι Β΄, Πνευματική αφύπνιση*, εκδ. Ησυχαστηρίου Σουρωτής, 1999, σελ. 188.